

**ОБЩИНА РУСЕ
МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА**

**62.
МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ
16.03-02.04.2023
РУСЕ, БЪЛГАРИЯ**

МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ

MARCH MUSIC DAYS

**62.
INTERNATIONAL FESTIVAL
16.03-02.04.2023
RUSE, BULGARIA**

**RUSE MUNICIPALITY
MINISTRY OF CULTURE**

ОБЩИНА РУСЕ
МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА

62. Международен фестивал *МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ*

Русе, 16 март – 2 април 2023

РУСЕНСКИ ФЕСТИВАЛЕН ОРКЕСТЪР

Диригент
ЕМИЛ ТАБАКОВ

Солисти
АМОРИ КОЕТО цигулка
СВЕТЛИН РУСЕВ виола

Регионална библиотека
"Любен Каравелов" - Русе

120000890898

17.03 петък, 19 ч.
Доходно здание

492502

ПРОГРАМА

I.

ВОЛФГАНГ АМАДЕУС МОЦАРТ

(1756 – 1791)

Увертюра из операта *Отвлечане от Сарая*

1782

Симфония-кончертанте за цигулка и виола,

ми бемол мажор, KV 364

1779

Allegro maestoso

Andante

Presto

II.

АЛФРЕД ШНИТКЕ

(1934 – 1998)

Сюита *Гогол*, оп. 143

1981

Увертюра

Детството на Чичиков

Портрет

Шинел

Фердинанд VIII

Чиновници

Балът

Завещанието

Операта *Отвлечане от Сарая* Волфганг Амадеус Моцарт композира през един от най-щастливите периоди в живота си. Той е едва на двадесет и шест, луд е по Констанца Вебер и смята да се ожени за нея, което прави три седмици след премиерата. Главната героиня в операта носи името на любимата му, а радостните мигове, които го съпътстват, намират пълно отражение в творбата. Моцарт блестящо се справя с трудната задача – на базата на непретенциозния виенски зингшил, използвайки постиженията на италианската и френската комична опера, да създаде национална опера, която не отстъпва по нищо на най-добрите образци на съвременното изкуство. *В сравнение с всички досегашни зингшпили, операта на Моцарт е като великолепен дворец, извисяващ се над скромни колиби. Отвлечане от Сарая обърна всичко с главата надолу* (Й. В. Гьоте). Всеизвестна е височайшата констатация на Йозеф II след премиерата: *Прекалено красиво за нашите уши, но твърде много ноти, скъпи Моцарт*, на която композиторот смело отговаря: *Точно толкова, колкото се изисква, Ваше Величество*.

Оркестърът, кипящ, пулсиращ, блещукащ в различни цетове, е един от главните герои в операта. Той нахлува в действието, раздвижва и го развива, прониква в сърцата на героите, допълвайки брилянтно това, което певците не могат да предадат. Обширната увертюра изпреварва атмосферата на действието със своята бързина, блясък и остроумие. Използваните екзотични за това време инструменти олицетворяват ориенталския колорит на източната приказка. Бързата смяна на ярка слънчева светлина, екзотика, лирична меланхолия (арията на Белмонт от първо действие) става необичайно стремително, контрастно и динамично, като на един дъх. И нищо чудно, че Моцарт пише: *Мисля, че слушайки увертюрата, няма да заспите, дори и да не сте спали цяла нощ*.

Обобщавайки достиженията си от серенадата и концерта и обогатявайки ги с ново усещане за мащабност и симфонизация на концертния жанр, получено от натрупаните впечатления в Манхайм и Париж, Моцарт през 1779 в Залцбург създава **Симфония-концертанте за цигулка и виола**, носеща белезите на сериозна творческа зрялост. Тук диалогът между солиращите инструменти е впечатляващо пластичен, оркестърът – по-активен и мощен, а виртуозните каденци на солистите, които до тогава са плод на свободна импровизация, са изписани от самия автор.

Първата част звучи монументално. Вместо буфонни или просто галантни мотиви господстват симфонизирани или широко разпяти теми. Солистите доминират, но там където оркестърът встъпва самостоятелно, винаги звучи страстно и напористо. Всичко тук е по моцартовски оживено, органично, съвършено до последния детайл. Забележителна е активността

на оркестъра във втората, бавна част. Тук всеки от инструментите говори на собствен език, а лиричното редуване на реплики между солистите често преминава в оживена беседа или развълнуван диалог. Галантността отсъства – вътрешната пламенност от първата част отстъпва на приглушеност и сдържаност. Това е най-значителната от бавните части в концертното творчество на Моцарт до този момент. Главната ѝ тема е близка до немската песен *Живял край Рейн маркграф*. Сдържаната лирика и съкровеност на чувството са последвани от весел, безоблачен, пълен с жизненост, уверен финал, изпълстен с неочаквани тематични и оркестрови сюрпризи.

Симфония-кончертанте за цигулка и виола е последната върхова уникална дума на Моцарт в този жанр, тъй като от започнатата по същото време *Sinfonia concertante* за цигулка, виола и виолончело са останали само фрагменти.

В творбите на Гогол **Алфред Шнитке** открива единство на творческите позиции: *Най- силно у него ми въздействат сблъсъкът на възвишеното и низкото, жанровото многообразие, липсата на пуризм , използването на баналното като напълно легален литературен материал*. И не случайно, общността на художествената концепция импулсира създаването на поредица емблематични за 20. век концертни и сценични произведения.

Апотеоз на темата *Гогол* в творчеството на Шнитке е едноактният балет *Ескизи*. Премиерата на хореографската фантазия, обединила всички музикални превъплъщения на композитора по мотиви от Гогол, е през 1985 в *Болшой театър*. Но началото на историята е десет години преди това, когато през 1975 легендарният режисьор в *Театъра на Таганка* Юрий Любимов се обръща към Шнитке с молба да направи музикално оформление към спектакъла му *Ревизорска приказка* по мотиви от произведенията на Гогол *Мъртви души, Портрет, Нос, Записки на един луд, Ревизор, Шинел, Авторска изповед*, с интересното послание, че музиката трябва да бъде самостоятелен герой, да изпълва пространството, да очертава времето и да спестява декори. Премиерата е на 9 юни 1978 в *Театъра на Таганка*. Геннадий Рождественски, който е на диригентския пулт и участва в представлението, озвучавайки текста от *Записки на един луд*, счита, че музиката перфектно съответства на драматургията и стила на Любимов. А критиката твърди: *Музиката на Шнитке идеално отговаря на художествената структура на представлението – бързо сменящите се ярки и остри сатирични скици по удивителен начин отвеждат в ужасна приказка, където най-важните неща са вулгарността и самодоволството, дребнавостта и баналността, празнотата на безсмисленото съществуване. Използвайки прости селски, банални, танцови мотиви, които постепенно се изкривяват и придобиват зловещ*

характер, композиторът изобличава пошлостта и празнотата... Слушайки тази музика, е напълно възможно да се разсмеете, но само в началото...

През 1983 от фрагменти на музиката към *Ревизорска приказка*, със сътрудничеството на Рождественски се ражда още една Гоголевска картина – оркестровата *Сюита Гогол*. От избраните осем епизода, организирани в завършени номера с нова структура и оркестрация, се получи цялостна като динамика нова пиеса. (Шнитке)

Главният герой в сюитата е Николай Василиевич Гогол в обкръжението на неговите персонажи – Павел Иванович Чичиков (*Мъртви души*), Аксентий Иванович Поприщин и Испанският крал Фердинанд VIII (*Записки на един луд*), Андрей Петрович Чертков (*Портрет*), Акакий Акакиевич Башмачкин (*Шинел*), Безименен служител (*Мъртви души*). Заглавията на частите имат програмен характер. *Увертюрата* асоциира усещане за хаос и безпорядък, в който ритъмът постепенно придобива познати очертания и сред грохота на вълната от звуци изниква пародия на известната тема на съдбата от Петата симфония на Бетовен. В *Детството на Чичиков* майсторската оркестрация, пластичните модуляции, натрапчивото остинато и внушителното динамично изригване рисуват почти фантастична картина: *От малък кълн пораства глава. За да ѝ е топло, ѝ слагат шапчица. За да расте, я хранят с каша. Скоро тя става огромна. От това растение се появява абсолютно безличен човечец. Всичките му черти са сиви и обикновени – среден ръст, среден чин, средна длъжност* – Павел Иванович Чичиков. *Портрет* рисува духовната смърт на Андрей Петрович Чертков – разорен аристократ и талантлив художник, продал таланта си за пари. Осъзнал своята ненужност и деградация, преминавайки през яростта да унищожава, той постепенно губи разсъдъка си. Простият, наподобяващ валс и многократно повтарящ се в началото мотив, рязко преминава в зловеща, неистова въртележка и постепенно избледнява, угасвайки в мрак. *Шинел* –ът в спектакъла не е нито вещ, нито облекло, нито дори елемент от гардероба, а любима съпруга и приятелка, на която героят Акакий Акакиевич Башмачкин посвещава цялата си любов. Механичната музика на полката, която демонстрира цялата пълнота на чувствата му и тяхната възвишеност и изтънченост, преминава в марш, в който доминират ударните инструменти. *Фердинанд VIII* е образ само в размътеното съзнание на лудия Аксентий Иванович Поприщин, който си въобразява, че е испанският Крал Фердинанд VIII. *Чиновници* – десетки, стотици безименни гърбове, изправени бели яки, скърцащи пера, безкраен мравуняк от човешки души, може би отдавна мъртви..., един безименен чиновник – балетоман, чието тяло е на писалището, а душата му... в театъра и приглушените барокови интонации на клавесина – намек за висшето общество на чиновниците, загубило смисъла на съществуването си. В *Балът* фигурата на

Художника, осветена от прожектор, се откроява като цветно петно сред шумната тълпа, а герои, създадени от въображението му, тичат около него, гримасничат, хилят се... Опростено и гротескно преминават стъпките на валс, мазурка, полка, танго..., без изящество, красота и грация, отсъстващи и сред героите на бала. И като логичен финал, в *Завещанието* Николай Василевич Гогол произнася слово за Русия. В музиката има едновременно нещо величествено и нещо загадъчно, в далечината се дочуват шумът на вятъра и печалният отглас на камбаните, а въздействието на цялостното преживяване сякаш се слива с думите на Гогол: *Музиката е порив. Тя изведнъж, откъсва човека от земята, оглушава го с гръм от могъщи звуци и веднага го потапя в своя свят. Мощно удря като по клавиши по нервите му и превръща цялото му битие в един трепет. О, пазителко, спасителко, музико! Не ни оставяй! Пробуждай почесто меркантилните ни души! Удряй по-остро със звуците си над заспалите ни сетива! Развълнувай ги, разкъсай ги и прогони, макар и за миг, този студено-страшен егоизъм, който се опитва да превземе света ни.*

Приветстван от *The Strad* за неговата страхотна музикална чувствителност, безупречна техника и топъл звук, френският цигулар **Амори Което** заема уникална ниша като един от най-добрите и многостранни артисти на своето поколение. Ученик на Мишлин Льофевр, Жан-Жак Канторов и Пинкас Цукерман, той прави първото си публично изпълнение на 9-годишна възраст, както и своя успешен дебют в *Карнеги Хол* през 2004, изпълнявайки Концерта за цигулка на Брамс под ръководството на Дейвид Гилбърт. Оттогава той прави много концерти по света като солист и камерен музикант.

Важните акценти в неговата кариера включват изяви със Симфоничния оркестър на Олборг, Филхармонията на Малага, Оркестъра на Пикардия, Камерния оркестър на Женева и Оркестъра на Испанското радио и телевизия.

Чест гост е и на големите международни фестивали: такива като *Ла Рок д'Антерон*, *Сент Дениз*, *Ментон*, *Лугано*, *Залцбург*, *Райнгау*, *Енеску* фестивала в Букурещ, в Амстердам и др. Сътрудничи с артисти от класата на Н. Ангелих, Ф. Брейли, Й. Бронфман, Ж. Косе, Дж. Калиштейн, Дж. Силвърщайн, М. Трий и П. Цукерман.

Като плодовит звукозаписен артист, предишният сезон е белязан с издаването на пълните сонати за цигулка от Брамс и пълните струнни квартети на Шуберт. Всеки от тях печели единодушно признанието на компаниите *Diapason*, *Classica* и *Télérama*, както и на международната преса.

Страстта му към оркестровия репертоар го кара да работи с диригенти като Мюнг-Вун Чунг, Густаво Дудамел, Еса-Пека Салонен и Тюрбан Сокиев. Редовно се изявява като диригент и солист, като си сътрудничи в тази роля с Филхармоничния

оркестър на *Радио Франс*, Филхармоничния оркестър на Страсбург, Националният оркестър на Капитолия в Тулуза, Оркестъра на Испанското радио, симфоничните оркестри на Навара и на Олборг, както и Националният оркестър на Мец.

Амори Което свири на цигулка *Stradivarius* от 1715.

След като печели Първа награда в първото издание на широко известния днес Международен конкурс *Сендай* през май 2001, харизматичният виртуоз на цигулката **Светлин Русев** се радва на блестяща международна кариера, свързана с много от най-големите концертни зали по света, сред които Большой театър и зала *Чайковски* в Москва, *Сънтори Хол* в Токио, Центъра за изкуства в Сеул, зала *Плейел*, UNESCO, Театър *Шанз-Елизе*, Театър *Шатле*, *Сите дьо ла Мюзик* и Театър *дьо ла Вил* в Париж, зала *България*, зала *Бела Барток* в Будапеща, *Алте Опер* във Франкфурт, Концертхаус в Берлин, Културен център *Кирхнер* в Буенос Айрес, *Пале де боз ар* в Брюксел и Двореца на ООН в Женева.

Интензивната му концертна дейност го отвежда навсякъде по света: Европа, САЩ, Латинска Америка и Азия. Редовен гост-солист е на оркестри от най-висока класа, сред които: Националният оркестър на Франция, Оркестърът на националното радио на Франция, Оркестърът на Романска Швейцария, Националният оркестър на Белгия, Сеулската филхармония, Токийската филхармония, Симфоничният оркестър на Индианополис, Филхармоничният оркестър *Джордже Енеску* (Букурещ), Оркестъра на Румънското национално радио, *Cremerata Baltika* и др.

Солира под палката на именити диригенти като Мюн-Вун Чунг, Леон Флайшер, Йехуди Менухин, Юзо Тояма, Марек Яновски, Емануел Кривин, Франсоа-Ксавие Рот, Жан-Жак Канторов, Денис Ръсел-Дейвис, Лионел Бренгие, Емил Табаков, Найдено Тодоров и др. Отдадеността си към музиката Светлин Русев споделя със своите многобройни почитатели по целия свят, както като солист, така и в качеството си на забележителен камерен изпълнител. Партнира на музиканти от класата на Мюн-Вун Чунг, Йоръм Сон, Жан-Ив Тибод, Питър Франкъл, Максим Рисанов, Антоан Тамести, Готие Капюсон, Джиан Уанг, Франсоа Льолю, Пол Мейер, Нинг Фенг. Член-основател е на клавирното трио Русев – Салк – Розанова. От 2000-а година ръководи и дирижира различни ансамбли и оркестри в България, Франция, Полша, Корея, Япония и Швеция.

Притежава изключително широк репертоар, вариращ от барока до съвременната музика и популярните жанрове. Паметни са и неговите изпълнения на музика от български и славянски композитори.

След успешния запис на композиции от Панчо Владигеров с пианистката Елена Розанова (*Амброази*), Светлин Русев прави компактдиск на цигулковия концерт на Карл Амадеус Хартман

с Оркестър д'Оверн, както и записи на цигулков сонати от Е. Григ и Н. Метнер с пианиста Фредерик Д'Ория – Никола. Излиза и неговият компактдиск *Огън и лед*, включващ Първия цигулков концерт на Панчо Владигеров и Цигулковия концерт на Ян Сибелиус, със Симфоничния оркестър на БНР под диригентството на Емил Табаков. Дискът е продуциран от френските лейбъли *Интеграл* и *Фондамент*. През 2016 DECCA издава неговия запис на клавирните триа на Ф. Менделсон (№1) и А. Дворжак (*Думки*), осъществени с пианистката Елена Розанова и виолончелиста Франсоа Салк. Дискът е последван от нов звукозапис на произведения от Е. Изай за цигулка и оркестър (*Musique en Wallonie*) и Испанска симфония (*Arcantus*) от Е. Лало, под палката на Жан-Жак Канторов. Последният запис на Светлин Русев е албумът *Midnight Bells*, реализиран в творческо партньорство с талантливата пианистка Йоръм Сон (YESM & ART).

В настоящия момент, в допълнение към неговата интензивна и стремителна артистична кариера, Светлин Русев е професор в престижната *Haute École de Musique* в Женева, след като в продължение на 10 години преди това преподава като професор и в Националната висша консерватория в Париж. Прави майсторски класове по цигулка и камерна музика по целия свят. Паралелно с това е последователно артистичен съветник на Софийска филхармония, а в настоящия момент и артистичен съветник на *Мартенски музикални дни* в родния Русе.

Носител на множество награди от редица престижни международни конкурси, сред които конкурса в Индианаполис, *Лонг-Тибо* и *Мелбърн*. През 2001, на международния конкурс в Сендай, той печели не само първа награда, но и наградата на публиката, както и специалната награда за най-добро изпълнение на Бах.

Започва музикалното си образование от най-ранна детска възраст при майка си – преподавател по цигулка в музикалното училище в Русе, както и при Анелия Попова и Алекси Драганов. На 15-годишна възраст е приет в Парижката консерватория, където учи при Жерар Пуле, Деви Ерли и Жан-Жак Канторов. Три години по-късно журито му присъжда единодушно първите награди за цигулка и за камерна музика. Впоследствие влиза в следдипломната програма на консерваторията.

Светлин Русев е удостоен с приза *Музикант на годината* за 2006 от националната анкета на предаването *Алегро Виваче* на БНР. Трикратен носител е и на отличието *Кристална лира* на СБМТД (2007, 2016, 2019).

През 2018 получава званието *Почетен гражданин на Русе*. През февруари 2019 получава и Почетната награда на президента на Република България, връчена му от държавния глава Румен Радев, за изключителни постижения в областта на изпълнителското изкуство.

Светлин Русев свири на цигулка *Stradivarius* 1710 *Camposelice*, любезно предоставена му от Музикалната фондация *Nippon*.

Емил Табаков е сред водещите днес български диригенти и композитори, автор на симфонична, вокално-симфонична и камерна музика, артист с международна известност и особен принос за развитието на националната музикална култура. Като световноизвестен диригент Емил Табаков е един от най-големите посланици на българската култура по света. Гастролира сам и с ръководените от него оркестри в почти всички европейски страни, както и в САЩ, Австралия, Канада, Япония, Южна Корея, Сингапур, Тайван, Бразилия, Южна Африка и др. В неговата забележителна международна кариера се открояват концертите му с оркестри от класата на Националния оркестър на Франция, Филхармоничния оркестър на Радио Франс, Националния оркестър *D'île de France*, Националните оркестри на Лил, Лорейн, Авиньон, Нант, Кан, симфоничните оркестри на Арена ди Верона, оркестъра на Московското радио, симфоничния оркестър *Нова Русия*, с оркестрите на Вестфален, Бохум, Сеул, Токио, Рио де Жанейро, Сао Паоло, Монтерей, както и с Филхармония *Джордже Енеску* (Букурещ), Атинския филхармоничен оркестър, Държавния симфоничен оркестър на Истанбул, Симфоничния оркестър *Борусан* (Истанбул), Президентски симфоничен оркестър – Анкара и др.

Роден е в Русе. Завършва СМУ Проф. Веселин Стоянов със специалност контрабас и НМА Проф. Панчо Владигеров в София с три специалности: дирижиране при проф. Влади Симеонов, контрабас при проф. Тодор Тошев и композиция при проф. Марин Големинов. Победител е на големия Международен конкурс за диригенти *Николай Малко* в Копенхаген през 1977.

Диригентската му кариера започва от Русенската филхармония през 1976. От 1979 до 1988 е главен художествен ръководител на Камерен ансамбъл *Софийски солисти*, който под неговото ръководство придобива широка популярност у нас и в чужбина, реализира многобройни записи и високо аklamирани гастроли по цял свят.

В периода 1985-2000 Емил Табаков е начело на Софийската филхармония, където благодарение на високата си класа като диригент и артист успява да реализира епохални за националната музикална култура регистрации на редица мащабни симфонични проекти, сред които и интегралният запис на симфониите на Густав Малер, издадени от реномираната звукозаписна компания *Капричио Делта* (Германия).

От 1994 до 1999 Емил Табаков е главен диригент на Белградската филхармония, а от 2002 оглавява и Симфоничния оркестър на Билкент (Анкара).

В периода 2008–2013 Табаков заема поста на Главен диригент на Симфоничния оркестър на Българското национално радио, и директор на Дирекция *Музикална продукция и състави на радиото*. През 2012 ръководената от него дирекция получава Голямата награда *Сирак Скитник* на БНР за съвременен принос за развитието на българската култура.

От 2010 година е съосновател и постоянен диригент на Русенския фестивален оркестър, съставен от различни поколения музиканти от цял свят, направили първите си професионални стъпки в Националното училище по изкуствата *Проф. Веселин Стоянов*. С него изнася ежегодни концерти в рамките на МФ *Мартенски музикални дни*, а през 2019 реализира първият в историята концерт на български оркестър в прочутата зала *Атенеум* в Букурещ, преминал с изключителен успех.

Под неговото ръководство през 2015 година, Русенският фестивален оркестър получава високото признание на публиката и престижната национална награда *Музикант на годината* в категорията *Музикален проект*.

Репертоарът на Емил Табаков включва десетки оперни заглавия и симфонични произведения от всички музикални епохи, като продължава да се разширява и обновява. Реализира първата за България сценична постановка на *Саломе* от Р. Щраус, която става събитие в столичния музикален живот.

Осъществява записи на повече от 250 симфонични и оперни произведения на компактдискове за *Балкантон* (България), *Елан* (САЩ), *Капричио Делта* (Германия), *Мега-Мюзик* (България), *Пентагон* (Холандия), *Гега Ню* (България), *EMI*, *Naxos* и др.

Емил Табаков е автор на единадесет симфонии, Концерт за оркестър, инструментални концерти, Реквием по латински текст, камерни и солови произведения. Повечето от тях са написани по поръчка на международни фестивали и известни изпълнители. Издадени са на CD за звукозаписните компании *Naxos*, *Гега Ню*, *Балкантон*, *Toccata Classics*. Отличени са с национални награди и са често изпълнявани в България, Германия, Португалия, САЩ, Япония, Финландия, Франция, Австрия, Турция и др.

Носител е на престижни национални награди в областта на музиката: *Музикант на годината* на БНР за 1992, *Мъж на годината* на Международния библиографичен център в Кеймбридж, един от 100-те най-добри професионалисти според Международния библиографичен център за 2012 година. Носител е на най-високото отличие на Министерството на културата *Златен век*, огърлие.

Русенският фестивален оркестър е уникален проект, носещ в себе си дълбоките и трайни връзки между различни поколения музиканти от целия свят, направили първите си професионални стъпки в Националното училище по изкуствата *Проф. Веселин Стоянов* – Русе.

Създаден през 2010 за 50-годишнината на училището, Фестивалният оркестър прави първата си успешна програма в рамките на 50. Международен фестивал *Мартенски музикални дни* с участието на световноизвестните български музиканти – възпитаници на училището Емил Табаков, Светлин Русев и клавирно дуо Аглика Генова и Любен Димитров.

Второто издание на проекта е по повод 55-годишнината на училището през 2015. Изключителното художествено и артистично качество на концертната програма със *Шехерезада* от Р. Корсаков и цигулковия концерт на Бетовен под диригентството на Емил Табаков, и с участието на един от най-успешните и търсени по света български инструменталисти Светлин Русев, носят на оркестъра високото признание на публиката и престижната национална награда *Музикант на годината* в категория *Музикален проект*.

Третото му представяне в рамките на 57-ото издание на МФ *Мартенски музикални дни* през 2017 с Елгар – Концерт за виолончело, солист Александър Сомов и Менделсон – театрална музика *Сън в лятна нощ* с диригент Емил Табаков, доказва, че оркестърът вече е традиция и нещо повече – белег за силна духовна принадлежност към Русе и каузата на Училището по изкуствата, съхранена във времето и насочена към бъдещето. Традиция, която предопредели решението за неговото ежегодно участие във фестивала.

На 58-ото издание на МФ *Мартенски музикални дни* оркестърът за пръв път се изяви с две програми под диригентството на Емил Табаков и със солисти Светлин Русев, Евгени Божанов и саксофонен квартет *SIGNUM*.

През 2019 той реализира първия си международен проект с два концерта под диригентството на маестро Табаков и солисти Светлин Русев и клавирно дуо Аглика Генова и Любен Димитров, с участие на музиканти от Румънския национален оркестър. На 1 април 2019 той осъществи първия в историята концерт на русенски оркестър в прочутата зала *Атенеум* в Букурещ, преминал с изключителен успех.

10-годишнината от създаването си и 60-годишнините на НУИ *Проф. В. Стоянов* и МФ *Мартенски музикални дни* Русенският фестивален оркестър отбеляза категорично с впечатляващото участие на Красимира Стоянова – камерзенгерин на Виенската опера, като солист в *Четири последни песни* на Рихард Щраус и със световната премиера на Концерт за цигулка и оркестър от Емил Табаков, създаден специално за оркестъра и блестящия български цигулар Светлин Русев.

През 2022 солист на оркестъра е пианистът Александър Гаджиев, а програмата е дирижирана от Емил Табаков и посветена на руската музика.

Програмата подготви
Мария Дуканова

РУСЕНСКИ ФЕСТИВАЛЕН ОРКЕСТЪР 2023

ПЪРВИ ЦИГУЛКИ

Яна Готхайл
Преслав Ганев
Цветелина Кръстева
Антоанета Стайков - Ниерлих
Смияна Лозанова
Десислава Стоянова
Деляна Кнауф
Мариела Недялкова
Христина Маринова
Веселина Георгиева

ВТОРИ ЦИГУЛКИ

Красимир Щерев
Цанка Георгиева
Мила Иванова
Саша Кралева
Павлина Стефанова
Людмила Каймаканова
Галина Карааргирова
Виолета Стоянова

ВИОЛИ

Арам Дюлгерян
Ваня Тантикова
Людмила Илиева
Нели Ланчева
Детелина Григорова
Богослав Андреев

ВИОЛОНЧЕЛО

Иво Александров
Пламена Величкова
Емилия Христова
Николай Гроздев
Антонио Чорбаджийски

КОНТРАБАС

Борислав Симеонов
Михаил Сираков
Габриела Цветанова

ФЛЕЙТИ

Кремена Ачева
Петра Атанасова

ОБОИ

Байрам Байрамогулларъ
Светлана Анчева

КЛАРИНЕТИ

Здравко Саралиев
Димитър Димитров

ФАГОТИ

Любомир Минков
Вежен Резашки

ВАДХОРНИ

Кристина Юмерска
Николай Цанев

ТРОМПЕТИ

Мариус Йоан Сучиу
Димитър Димитров

ТРОМБОНИ

Минчо Томанов
Александър Фогел

ТУБА

Георги Щерев - Русе

УДАРНИ

Сава Бояджиев
Лазар Бенов
Иво Стоянов
Цветелин Балтов

КИТАРИ

Антон Йовчев
Радослав Михайлов

КЛАВИШНИ

Евгени Желязков
Мая Тодорова
Божена Петрова

A1

оверраз

ОББ
Част от КВС Груп

Duna
Rit

ОБЩИНСКИ
ПАЗАР
ООО

D DUNAV TOURS

DUNAV Plaza
where the city needs the river

БУЛМАРКЕТ

СТРОИТЕЛ ООД

РУСЕ
СКАЛНИ МАТЕРИАЛИ АД

LINAMAR
Power to Perform

Мегахим.

Полски
Институт
София

Kultur|lx

Arts Council
Luxembourg

INSTITUT
FRANÇAIS

НАЦИОНАЛНО УЧЕЛИЩЕ ПО ИЗКУСТВОТА
„Проф. Вераман Стоянов“ - Русе

Русе
арм
ОБЩИНСКО ПРЕДПРИЯТИЕ

ГА

RUSE
ART
GALLERY

БЪЛГАРСКО
НАЦИОНАЛНО
ТЕЛЕВИЗИОНО
ОБЩЕСТВО

БЪЛГАРСКО НАЦИОНАЛНО РАДИО
БНР

БТА

www.bta.bg

БЪЛГАРСКА
НАЦИОНАЛНА
ТЕЛЕВИЗИЯ
БНТ
BULGARIAN
NATIONAL
TELEVISION

L
LIVE
ART TV

ARENA
www.arenamedia.net

РАДИО РУСЕ
www.ra.ruse.bg

УТРО
адрес в град Русе

bth

Бряг
ОБЩЕСТВО С ОГРАНИЧЕНА ОТГОВОРНОСТ

